

Izhaja vsako sredo in petek zjutraj. Stane za celo leto 15 L. » pol leta 8 » » četrt leta 4 » Za inozemstvo celo leto lir 40. Na naročila brez do poslance naročnine se ne moremo ozirati. Odgovorni urednik: Polde Kemperle.

GORJSKA STRAŽA

Nefrankirana pisma se ne sprejemajo. Oglasi se računajo po dogovoru in se plačajo v naprej. — List izdaje konsorcij »Gor. Straže«. — Tisk Katoliške tiskarne v Gorici. Riva Piazzetta št. 18. Uprava in uredništvo: ulica Mameli št. 5. (prej Scuole). Telef. int. št. 308.

Št. 27

V Gorici, v sredo 4. aprila 1928

Leto XI.

Kvišku srca!

Sursum corda! Kvišku srca!

Veličasten trenutek. Vsako nedeljo ga doživlja naše ljudstvo, ko se pobožno zbira v svojih cerkvah in svečano pripravlja na prihod Gospodov. Vsaj za trenutek pozabi na svoje trpljenje, stiske in težave, da ponižno pomoli h Gospodu resnice in življenja.

Velika noč. Kristus je vstal. Zmagal je greh, zlo in smrt. Veličastno je bilo njegovo trpljenje in nebeško je bilo njegovo vstajenje.

Na praznik vstajenja Gospodovega doživi naše ljudstvo vso vsebino svoje duše, ki je Kristusu in Bogu vdana. Na dan Gospodove zmage se zavemo svoje poti, svoje moči, svojega duševnega zdravja. Živa resnica stopi pred naše oči: Katoliško ljudstvo smo, vdano katoliški veri in cerkvi.

To je naša moč. Zavest, da smo božje ljudstvo, nas krepi in napolnjuje vse naše notranje, duševno življenje. Ob tej misli se zamislimo v svojo preteklost in v trenutku premislimo svojo pot. Bila je trnjeva, a lepa in veličastna. Ob pogledu v preteklost se zahvaljujemo svojim pradedom, da so nam ohranili in zapustili najboljšo doto: vero v Kriznanega in Zmagovitega, ki je vir vse resnice, življenja in pravice.

Sedanost! Ni ljubezni, povsod le samo sovraštvo. Narod se vzdiguje proti narodu, sloj proti sloju, vse-

povsod samo pogubonosna, nesmotna in nespametna borba. Spoznavamo in občutimo, da živimo v težki in kruti dobi. Vidimo, kako clovek in vse, kar je cloveka vredno, razpada. Vemo, kako se vsak dan bolj razbijajo temelji pravega sožitja in sožitja. Marsikdo obupuje in se trese pred bodočnostjo. Kaj bo, kaj bo! Tako vzdihuje marsikateri malodušnež.

Naše ljudstvo pa doživlja posebno še na veliko noč vso globočino veličastnega: Sursum corda, kvišku srca! Zato je njegov pogled v bodočnost miren in jasen. Kar je nezdravega med nami, je treba ozdraviti. V naši družini mora zaveti še močnejši božji duh. Vsi moramo postati še popolnejši v izvrševanju božje volje. Zmagoviti Kristus mora biti edini vzgojitelj našega značaja in nezrušljive zvestobe. A nam mora biti vzor v izvrševanju vseh naših dolžnosti. Potem bo varna naša pot in lepa naša bodočnost. Lepo pravi ruski pisatelj Tostoj: Kdor razume Kristusov nauk, ima isti občutek ko ptič, ki ni vedel, da ima peroti, a v trenutku se zave, da za more leteti, da zamore biti prost in da se mu ni treba ničesar bati.

Kristus pa nam kliče: »V svetu ste in strah vas je, toda potolaženi bodite: Jaz sem svet premagal.« Ljudstvo, ki Vanj veruje, ne bo osramočeno.

Kaj se godi po svetu?

Ze nekaj števil našega lista je šlo po deželi, odkar se nismo porazgovorili, kaj je s politiko na Nemškem. Se pač ni izvršil noben politični dogodek, ki bi nemški zunanji ali notranji politiki vžgal nov pečat. Toda zadnji dan v marcu je državni predsednik Hindenburg dal ukaz, naj se ta dan vrši zadnja seja državnega zbora; na nedeljo 20. maja pa bodo nemški volivci z glasovnico v roki odločili, kam se bo obrnila nemška politika.

Cel april in pol maja bodo lahko vsi mogoči politiki od skrajnega Viljemovega pristaša pa do najizrazitejšega predstavnika moskovskega boljševizma obdelovali volivca. Dobre in slabe strani dosedanjega parlamenta bodo podčrtavali; njegovo dosedanje delo bo v veliki meri vplivalo, ali se bodo poslanci dosedanjih strank še vrnili na svoja mesta.

Locarnski parlament

Prav umestno je potemtakem, če bravec malo premisli in presodi dobo razpuščenega državnega zbora. Silno poučljiva je slika njegovega burnega življenja. Neprestan boj je divjal v veliki sejni dvorani parlamentarne palače. Toda ta boj dokazuje, kako globoko se nemške stranke, prežete s pravim demokratskim duhom, zavedajo, da morajo na razvalinah viljemovske soldaške Nemčije zgraditi novo Nemčijo. Ta nova demokratska Nemčija mora s svojo kulturo in ne z mečem pridobiti spoštovanje sosedov.

Razpuščeni državni zbor je bil izvoljen 1. 1924. Njegova štiriletna doba bi morala poteči šele v decembru in ne že zdaj koncem marca. Pa so prišle na pot take težave

zunanje in notranje politične narašave, da je morala vlada malo skrajšati življenje dosedanjega parlamenta. V naslednjem odstavku bo o tem par besed; zdaj je treba podčrtati tiste zasluge, radi katerih si je razpuščeni parlament stekel ime »locarnski parlament«. Ze iz imena razvidite, da gre tu za tista znamenita pogajanja v Locarnu, ki so pregnala, oziroma boljše povedano, vsaj imela dober namen pregnati strupeno sovraštvo, ki je dotlej vladalo med zmagovalko Francijo in premagano Nemčijo. Parlamentarna doba 1924—1928 je ožarjena z imeni: Locarno in Ženeva. Dvoje imen, ki zvenita kot iz trombe angelja miru. Jeseni l. 1925. je sedel nemški zunanji minister Stresemann na vlak in se odpeljal v Locarno. Toda brez parlamenta, ki je v veliko večino odobril ta korak svojega zunanjega ministra, ne bi danes celo v zadnji vasi poznali krilatice, da plove nad Evropo locarnski duh, to je duh miru. Naš list je sicer že večkrat poudaril, da je ta krilatice dotlej še precej prazna, dokler bo locarnski duh vzakorenjen le na diplomatskih protokolih in v prepričanju narodov. Toda prepričani moramo biti, da je baš podpora bivšega nemškega »locarnskega« parlamenta pripomogla, da si lahko vsaj lepe slike delamo, kaj ko bi bilo, če bi se ta duh miru kazal ne le v člankih idealistov, marveč tudi v glasovanjih evropskih parlamentov.

Leto dni po Locarnu je nemški parlament moralno podprl Stresemannovo prizadevanje za vstop Nemčije v Društvo narodov. Ženeva! To je druga beseda, ki lepo označuje plemenito prizadevanje

nemškega parlamenta. Do leta 1926. je bilo Društvo narodov le zveza zmagovalcev, nekaka trgovska delniška družba za izrabo povojnih razmer v prid zmagovalcem. Z vstopom sedemdeset milijonskega premaganega naroda v to družbo, se je pa značaj Društva spremenil. Društvo narodov je res potem začelo dobivati lice prave zveze narodov, mednarodnega parlamenta, kar poprej ni bilo. Ni menda treba poudarjati, da Društvo narodov, kot je danes še, ne odgovarja svojemu vzvišenemu namenu; toda ne spada v okvir današnjega političnega pregleda, da bi o tem razpravljali. Pritrditi pa moramo, da si je »locarnski« nemški parlament resno prizadeval, da bi bil vreden svojega častnega naslova. Imeni: Locarno in Ženeva označita veliki vpliv parlamenta 1924—1928 na mednarodne odnose.

Odklanjajo odgovornost.

Še bolj poučno kot razmotrivanje o vplivu razpuščenega berlinskega parlamenta na zunanjo politiko je njegovo življenje in nihanje od ene stranke do skrajno nasprotne. Videli bomo, kako so stranke, ki kaj rade šarijo s slepilnimi gesli, brž pustile državno krmilo, čim se je v težkih časih zahtevala od njih odgovornost. Socialisti in nacionalci so zmeraj odklanjali odgovornost, če se je le videlo, da politika v korist splošnosti ne »vleče« volivcev.

Ko je bil državni zbor izvoljen, je še živel predsednik Ebert, bivši voditelj socialnih demokratov. Pri volitvah so socialni demokratje dobili 26 odstotkov vseh glasov. Toda kljub svoji večini niso hoteli prevzeti nase odgovornosti za vladno politiko. Bila so tedaj leta inflacije, ko je papirni nemški denar padel na nič; vsak mesec so monarhisti priredili kako pobuno. Bolje je bilo zvaliti delo in odgovornost na katoliški centrum in potem po njem udrihati. Čez eno leto so socialni demokratje šli iz vladne palače v opozicijo. Klasičen vzgled prave strankarske politike, ki ji je stranka vse, država le sredstvo.

Nenadna Ebertova smrt je globoko pretresla dotedanje temelje notranje politike v nemški republiki. Ko so desničarske stranke postavile maršala Hindenburga za kandidata za državnega predsednika, so nekateri že peli pogrebno pesem republikanski Nemčiji. Toda bivši maršal se je sprevergel v pravega služabnika domovine, ki si je nadela republikansko lice. Odbraval je Stresemannovo pot v Locarno in Ženevo. Tega mnenja pa niso bile desničarske stranke. Nacionalisti so šli iz Luthrove vlade, ko se je zunanji minister vrnil iz Locarna. Ko je šel v Ženevo, so skušali pot celo dejansko, z atentatom na vlak, preprečiti. Zasjepljenci so menili, da služijo domovini, če podžigajo maščevalnega duha in gredo iz vlade baš, ko je močnega ministrstva bilo najbolj treba. Dva Luthrova kabineta sta padla; prvi je trajal eno leto, drugi se je razbil pri znani razpravi glede državne zastave. Socialisti so le malo podpirali vlado, nacionalci so bili v odkritem boju z njo. Ko je prevzel vlado centromov voditelj dr. Marx, je poklical v ministrstvo izrazite nacionalce Hergta, Hendella

in Schielleja. Toda nemški nacionalci so se sami ponudili, ko so videli, da njih vstop v vlado stranki koristi.

Centrum je okrepil vlado z desničarji zastran zunanje politike. Če bi nacionalci ne sedeli v vladi, bi sosedne države ne dale nič na nemška uradna zagotovila o nemški miroljubnosti. Centrum je pa drago plačal svojo lepo idejo, da mora stranka v prvi vrsti služiti državi. Bivši centromov voditelj in mislec dr. Wirth je bil odločno nasproti temu, da se centrum družijo z desničarji. On je svaril: »Nemški katoličani kličejo vnovič na dan pruski imperalizem in protestantsko nestrpnost.« Mož je deloma imel prav.

Zveza centroma z nemškimi nacionalci je parlamentu predčasno upihnila luč življenja. Vladne stranke so se skregale zaradi šolskega zakona. Grof Westarp, vodja nemških nacionalcev je spet zavpil: »Odklanjamo odgovornost!« Katoliški centrum je namreč zahteval, naj starši odločijo, v kakšno šolo pošljejo svoje otroke; starši so odgovorni za vzgojo svojih otrok; otroci so od staršev in ne od države. Nacionalci so pa v svoji pruski in svobodomiselnosti zahtevali enotno šolo za vse, pa naj bodo katoličani, luteranci ali Mohamedove vere. Nemški katoličani niso v vesti mogli te zahteve sprejeti in tako je prišlo do spora med vladnimi strankami in do razpusta parlamenta.

Volivni boj.

Volivci bodo 20. maja odločili, komu dajo prav. Oni, ki so bili doslej le številoma v stranki, bodo kot mogočni diktatorji odločali, kakšna bo smer nemške politike do leta 1932. Volivni boj se je že razvnel. Še isti večer potem, ko so se poslanci poslovili, je imelo Udruženje inozemskih časnikarjev v Berlinu svoj vsakoletni banquet. Pri večerji je zunanji minister Stresemann dvignil čašo, nazdravil in imel svoj prvi volivni govor. Trenutek si je dobro izbral: saj je govoril pred vsemi inozemskimi časnikarji. Zagovarjal je svojo dosedanje zunanjo politiko v pravcu Locarna in Ženeve. Nadaljevanje te politike pa prav gotovo ni pogodu nacionalcem. S socialnimi demokrati tudi ne morejo računati. Zatorej je stranka sredine, centrum, ki dejansko odločuje v nemški politiki, prisiljena razviti volivno agitacijo do viška. Vse svoje sile mora zbrati in ustvariti enotno fronto.

Prvi korak je že storjen. Dr. Wirth, ki se zadnja leta ni pridruževal strankini politiki, bo kandidiral na centromovi listi. Ena najbrihtnejših političnih glav današnje Nemčije je centrumu spet pridobljena. Centrum, ki je skozi štiri leta nosil breme odgovornosti za nemško politiko, ima dosti dobrih izgledov. Njegova značajna idejna odločnost dopade nemškemu volivcu. Nasprotno pa socialni demokrati, ki so se skušali združiti s komunisti, zgublajo zaupanje ljudstva. Široke ljudske plasti spoznavajo, da more le demokratična in idejno močna stranka kot je katoliški centrum, dvigniti Nemčijo na mesto, ki pritiče sedemdeset milijonskemu narodu z bogato kulturno preteklostjo.

Premagal je smrt in krivico... Veselimo se!

Križanje.

»In pridejo na kraj, ki se imenuje Golgota, to je kraj mrtvaške glave. In mu dajo piti kislega vina, zmešana z miro in žolčem; in ko ga pokusi, ga noče piti. Nato ga križajo...«

* * *

Splošno so križali Rimci obsojenca potem, ko so že križ postavili in ga utrdili v zemlji. To kažejo vsi njihovi izrazi: na križ vzdigniti, nesti, dati itd. Najprej so obsojenca slekli. To se je zgodilo tudi z Jezusom, ker nam evangelij naravnost pravi, da so vojaki razdelili med se njegovo obleko. Sam se ni mogel sleči; brez dvojbe so mu morali strgati oblačilo s kože, ki je bila vsa v ranah, in so mu s tem iznova odprli vse rane. Pustili so mu pa prt okrog ledij. Po judovskem zakonu so morali namreč skrbeti za sramežljivost. Preden so koga kamenjali, so ga tudi slekli, a vedno so ga opasali krog ledij.

Potem so vzdignili obsojenca in posadili na sedalo na križu; nato so mu pa roki na počeznem tramu trdo zvezali in ju šele potlej z močnimi žreblji pribili nanj. Za rokama nogi! Najverjetneje je, da so se držali tudi pri Jezusu splošnega običaja in so mu pribili vsako nogo posebej, ne pa obe z enim žrebljem.

S tem je bilo križanje dovršeno. Evangelij pravi, da se je to zgodilo ob tretji uri, to je po našem ob devetih. Potemtakem se je izpredov pričel nekoliko pred deveto uro pomikati proti Golgoti, tako da je ob devetih Jezus že visel na križu.

Ta kazen je bila združena s strašnimi bolečinami. Ne imenujejo je zastoj rimski pisatelji najkruzejšo, najčrnejšo kazen, in ne pravijo zastoj križu nesrečni les, nesramno deblo. Križani se ni mogel ganiti, da ne bi zlasti na ranjenih rokah in nogah in tam, kjer so ostale rane od bičanja, čutil najhujših, nepopisnih bolečin. Žreblji so bili zabiti skozi dlani in skozi noge, kjer se ravno stikajo najobčutljivejši deli živcev; to je silno povečevalo bolečine. Rane so na zraku otekale in se prisajale. Prasad se je širil po celem telesu. Kri ni mogla redno po žilah; zato je tembolj vrela proti glavi in tam provročevala strašno bolečost. Leva srčna stran, ki iz nje polje kri po vseh žilah, ni mogla oddajati vse krvi in vsled tega tudi od desne strani ne sprejemati vse; zato pa tudi kri po pljučih ni imela rednega obtoka. Obsojenca je tiščalo pri srcu in v prsih. Na vročem solncu je pritisnila še mrzlica, ki je navadno vedno spojena z velikimi ranami. Tako je trpel naš mili Zveličar.

Kar je poslej govoril gospod Tomaž, ni bila več apostolova beseda. Bil je strašen oris nepopisnih bolečin človeka, ki so ga z zdravim telesom trinidesetih let pribili na križ. Bila ni nobena povest o križanju bilo je križanje samo, kakor ga ne bi bolje mogel pripovedovati noben svedok in doživeti bolj živo noben rabelj. Ni bila beseda o bolečini, bila je prečudno obnovljena istinita rana o dlaneh, med kitami in žilami, bila zdrizajoča groza prebitih koščic v stopalu.

»Melan!« je zaklical propovednik nekoga svojih najljubših med farani. »Pred šestimi tedni, ko ti je umirala žena za porodom. Saj sva oba videla in čutila, ko jo je sirota mrzlica gnala. Vsa postelja, težka skrinja, pod in strop, vse se je treslo z njo, da smo mislili, da je potres. Melan, tako trese človeka, kadar zaide strup v žile. Melan! Pa tvojo rajno je treslo v postelji. Tvoj in moj Gospod pa je visel. Visel, otroci, vsako minuto padal iz ene groze v drugo, da se ves svet pod njim odpira v brezmejno brezno. Melan! Takrat ob svoji umirajoči ženi! Lej, zmešalo se ti je bilo skraj iz sočutja. Naj jo ubijemo, da trpela ne bo, si vpil in v vodo pod malinsko kolo si hotel. Melan! Mi mo gospoda Boga, ki si ga ti križal in se zaradi tebe na križu trese, greš mirnega srca in ti ni žal.«

Med ljudmi na ženski strani je zastokalo in zavekalo. Tomaž Rutar je videl, da vse matere, ki so kdajkoli porod imele, jočejo. Tomaž Rutar je še govoril.

»Zadnjič, ko je šla po vaših otrocih tista umazana bolezen, da je kar kri lila iz njih, mati Rinkova, ali ni res? Lojzka je bila menda. Dve noči je otrok vpil, pa le ni še umrl. Kaj je videl, bogvedi. Poznal ni nikogar, a trpel pa. Mati Rinkova! Ali ni bilo tisto najhujše, ko je vsak trenutek nedolžna sirota pravačala glavico v blazini. Vso noč, ves dan in zopet vso noč z desne na levo in z leve na desno. Tako, venomer, v strašni trudnosti... Matere, očetje! To prelaganje z glavo spremislite! Kristus na križu. V strašnih težavah. Nima, da bi kakor otrok v zibeli preložil trudno glavo vsaj na desno in levo. Prosto v praznem mu niha, kakor mu jo ženejo slabosti, tja, na prsi, na levo, na desno, naprej, nazaj v trdi les. O trpeča glava, s trnjem kronana, z znojem in krvjo oblita, oči slepe od slabosti in motne od srag, usta skrivljena od žeje in grenkobe, koža zdrizajoča se v strašnem mrazu in blazni grozi visoko med nebom in zemljo...«

Propovednik je čutil, da mu pojema glas. Glušil ga je glasen jok iz cerkve. Prešenečeno se je tedaj gospod Tomaž kakor prebudil, utihnil. In zopet je bilo videti, da se nagiblje k razpelo ob sebi in da prisluškuje. Hripavo je spregovoril znova.

»Kako to boli, če gre človeku žrebelj skozi dlan, jaz ne vem. To pa vem, kako boli en sam majhen — krč. Kristus na križu pa dreveni od desetih, od sto najbridkejših krčev...«

Ni dogovoril. Solze so vzele še njemu glas...

»Vsi vkup se usmilimo križanega Boga,« je še zavpil in se zgrudil pred razpelo. Potem je šel. V zakristiji se je onesvestil, da so ga morali močiti z vodo...

Vincenzo Monti:

Judeževa smrt.

Zavrže Juda umazano plačilo, obupan stopi na drevo samotno, zaveže zanko v črno rogovilo — in že zaziblje se telo grehotno.

V goltancu škrtta duša mu zaprta, besno in žalostno v vekove tuli, proklinja Kristusa v poslednji uri, že črna vrata pekla so odprta.

In slednjč iz globeli se izruje: Pravica jo zagradi in pomoči svoj prst v kri, ki teče raz Golgote.

S krvjo božansko sodbo zaznamuje, pečat pritisne mu na čelo žgoči, in jezna vrže ga v peklà grozote.

Ljubite svoj rod, spoštujte svoj jezik!

Kdor svoj materinski jezik zavrže ter ga pozabi in zapusti, je podoban zmedenemu pijancu, ki zlato v prah potepta in ne ve, koliko škodo si dela. Slovenski starši, ki slovensko znajo, pa svojih otrok kar slovenskega jezika ne učijo, so nehvaležni hišniki, ki zapravijo svoj otrokom drago domačo reč, ki so jim jo izročili njih dedi. Taki očetje in matere so podobni slabim gospodarjem, ki svoje očetno gospodarstvo prodajo, kupujejo drugo pohištvo, poslednjič pa večjidel najdejo beraško palico. — Kar je oče dobrega prejel od svojih starih, mora zapustiti svojemu sinu, in kar se je mati hvalevrednega naučila od svoje matere, bo zapustila tudi svoji hčeri. Materinski jezik je najdražja dota, ki smo jo dobili od svojih starih; skrbno smo ga dolžni ohraniti, olupšati in zapustiti svojim mlajšim. Človeški jezik je talent, katerega nam je izročil Gospod nebes in zemlje, da bi z njim barantali in storili veliko dobička. Kdor svoj materinski slovenski jezik pozabi, svoj talent malopridno zakoplje; Bog bo enkrat terjal in vsi zaničevalci svojega poštenega jezika bodo potisnjeni v vnanjo temo. Oj ljubi lepi in pošteni slovenski materinski jezik, s katerim sem prvič klical svojo ljubeznivo mamo in dobrega ateja, v katerem so me moja mati učili spoznavati Boga, v katerem sem prvič častil svojega Stvarnika! Tebe hočem kakor najdražji spomin svojih staršev hvaležno spoštovati in obraniti, za tvojo čast in lepoto skrbeti po pameti, kolikor premoren; v slovenskem jeziku do svoje poslednje ure najrajši učiti svoje ljube brate in sestere Slovence in želim kakor hvaležni sin svoje ljube matere, da, kakor je bila moja prva beseda slovenska, tako naj bo slovenska tudi moja poslednja.

Škof Slomšek.

Moja velika noč.

(Ludvik Zorzut)

V to zémljico pomlad si svojo dáhnila,
prebelih rož nasula si v ta vrt;
pokril je brda bel mrtvaški prt,
velikonočnica je meni vsáhnila.

Ne cveteš kot si mi nekoč
cvetoča ti velika noč?

Na zémljico z vsem srcem si pokléknila,
zapela glorijsko si brdom in iz njih
se vtrgal v noči je bolesten vzdih,
iz groba pesem v meni je odjéknila.

Ne poješ kot si mi nekoč
pojoča ti velika noč?

* * *

Ne trgam rož iz mrtvih dni,
ne pojem pesmi iz noči;
o tebi sanjam le — veš — kot nekoč
v spominih sladka ti velika noč!

„Glejte, človek“.

Odlomek iz Pregljeve črtice.

Stopil je na prižnico. Ves zmeden je bil in bled. V ljudeh se je zgenilo. Niso ga poznali bledega. Spregoril je. Tiho. Čudili so se. Niso ga poznali tihega. Še je govoril. Mehko je bilo čuti. Pretreslo je ljudi. Komaj so verjeli, da je on sam. Pa je bil. Le govoril je drugače. Iz čudne žalosti. Po besedah apostola Janeza je slikal Gospodovo trpljenje, tolmačil skromno sveto besede,

do, obličil jo v govor in občutek svoje in svojih ljudi. Zdajci pa je umolknil in so vsi mislili, da je pridige konec. Gospod Tomaž se je bil rahlo nagnil k razpelo ob sebi, kakor da prisluškuje. Pridige še ni bilo konec. Nekaj se je govorniku kakor utrvalo v obrazu. Zasijal mu je v prečudnem blesku. Ustne so se zgibale, zdajci je gospod Tomaž spregovoril:

»Ecce homo! Glejte, človek! Po človeško pogledjmo Njegovo bridko smrt, da bomo tem bolj ljubili Njegovo božjo dobroto.«

Listnica uredništva.

Nekaterim dopisnikom: Ponavljaja se pogosto, da nam razni dopisniki poročajo o navadnih vaških čenčah, ki so za širšo javnost brez zanimanja in bi povzročili samo prepire. Takih dopisov ne moremo objavljati in prosimo dopisnike, da nam z njimi prizanesajo. Pišite nam o resnih stvareh, o gospodarstvu, o nesrečah itd. in radi bomo objavili. Poročajte nam o vsem, kar zanima javnost in vas teži! Pozdravljeni.

IZJAVA *)

Opozarjam, da bom vsakogar, ki bo še nadalje trosil lažnjive vesti in moje kliente begal o podpisani domači tvrdki, sodnijskim potom zasledoval ter mu ne odpustim več, kakor sem to storil pred časom.

Domača tvrdka orgel Iv. Kacin, Gorica, P. Tommaseo 29.

*) Za članke pod tem naslovom odgovarja uredništvo samo v toliko, kolikor zahteva zakon.

Ortopedični zavod A. ZECCHI

TURIN - Via Roma 31, I. nadstr. - TURIN

Aparat Zecchi zabranjuje napredovanje

KILE

Rečnično potrdilo ugledne gospe iz Benedk.

Resnici na ljubo moram izjaviti, da mi je Vaš aparat mnogo olajšal življenje, ker mi je popolnoma ustavil napredovanje kile, medtem ko so vsa druga sredstva delovala v nasprotnem smislu. Ob enem Vam pošiljam, svojo sliko, katero lahko poljudno porabite.

D'ALPAOS SALUTE, Parma D'Alpago (Belluno)

Važno! Vsled mnogih pisem, v katerih nas stranke iz raznih krajev prosijo za informacije, javljamo, da bo ortoped ZECCHI dajal pojasnila in nasvete v sledečih krajih:

GORICA, v sredo 2. in četrtek 3. maja, hotel „Angolo d'oro“.

TRST: v četrtek 4. maja, hotel „Moncenisio“.

PULJ: v soboto 5. maja, hotel „Miramare“.

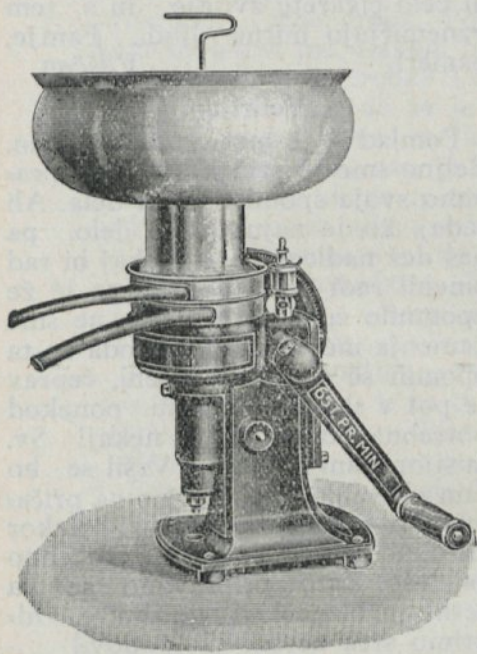
ZADER: v nedeljo 6. in ponedeljek 7. maja, hotel „Vaporetto“.

REKA: v torek 8. in sredo 9. maja, hotel „Riviera“.

ŠT. PETER NA KRASU: v četrtek 10. maja, gostilna Rebec.

VIDEM: v nedeljo 13. maja, hotel „Italia“.

PALMANOVA: v ponedeljek 14. maja, hotel „Rosa d'oro“.

Kmetovalci in mlekarne!

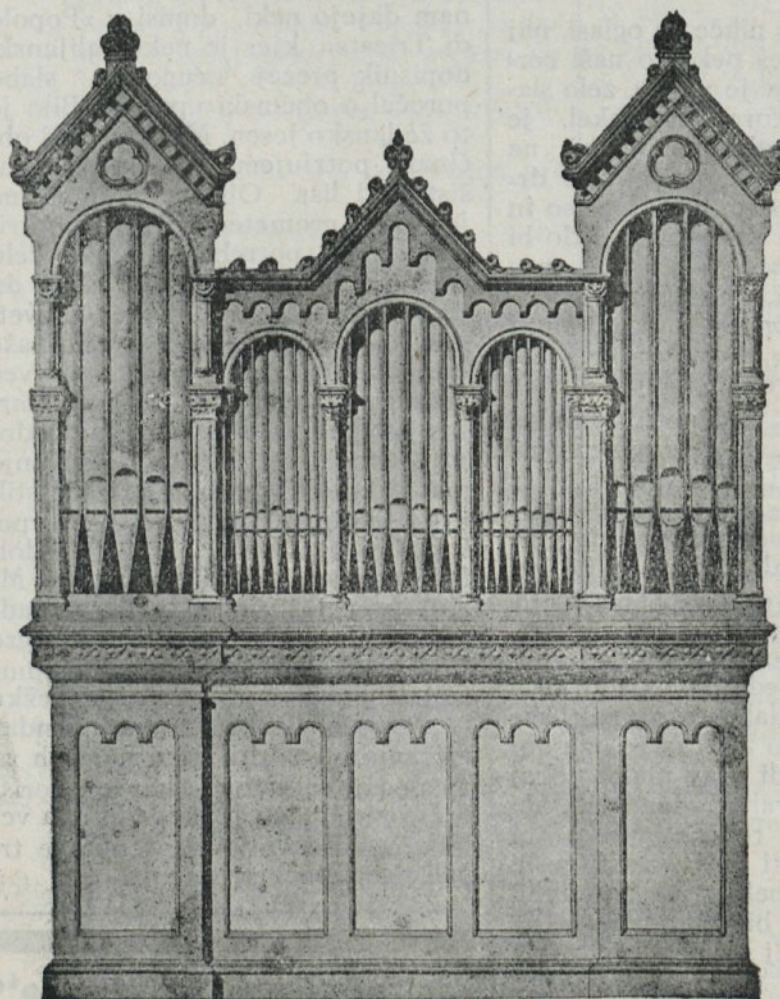
Prej nego si nabavite posnemalnik, pinjo, gnetilnik ali sploh kako mlekarsko orodje, zahtevajte moj ilustrirani cenik, da se prepričate o nizki in konkurenčni ceni in odlični kakovosti mlekarskih strojev in potrebščin, ki jih dobite pri meni. — Tako n. pr. stane pri meni posnemalnik od 65 litrov na uro samo 450 lir.

**JUST UŠAJ,
GORICA,
PIAZZA VITTORIA št. 4**

Zastopnik tovarne mlekarskih strojev
ROTH v Stuttgartu.

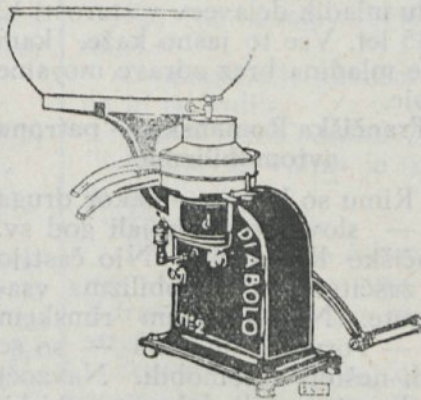
Ivan Kacin
Gorica, P. Tommaseo 29
(Placuta) Telefon št. 422

Domača tovarna orgel,
harmonijev' glasovirjev.

Nov harmonij od L. 650, glasovir L. 3700, Orgle poseben model, 3 peva-joči registri, 3 meh. registri s pedalom za male cerkve za ceno L. 10.000. Garancija 10 let. Tudi na o-broke. Poprava in uglasenje orgel. Od registra po lir 70.

SEMENSKI KROMPIR,
PRVOVRSTEN nudi tvrdka
GIUSTO m. OBIZZI
GORICA - CORSO VERDI 21

Pojasnila prebivalcem goriške pokrajine daje zastopnik tvrdke

Vittorio Jonson, Gorica

Via Contavalle 4-II.

Brivnica And. Rojic se priporoča,
Via Seminario, št. 2 Gorica.

Največja zaloga mrtvaških predmetov. Velika pregrinjala od 15 lir naprej. Ne pustite se pregovarjati od nikogar. Konkurenca izključena. Terezija Pavšič, Via Monache 10.

Tudi za **NAJMANJŠEGA KMETOVALCA** se izplača v najkrajšem času nakup

posnemalnika „**DIABOLO**“

Je prvovrsten svetovni izdelek,
je priprost,
močan

in vztrajen.

Plačilni pogoji so ugodni — Večletno jamstvo tovarne — Krajevni zastopniki se iščejo — Ceniki in katalogi so brezplačno na razpolago.

KNUT JONSON, BOLZANO

Na prodaj je hiša na prometnem kraju ob cesti Idrija—Žiri blizu državne meje. Hiša je zidana in krita z opeko; v njej je prostor za gostilno in stanovanje. Zemljišče je skupaj in se lahko redi 3 glave goveje živine in par prašičev. Na posestvu je lep bukovi in smrekovi gozd. Kupni pogoji za resnega kupca ugodni. Cena se izve v Osojnici št. 6. Ledine ali pri »Goriški Straži«.

Zdravnik
za zobe in usta
Dr. LOJZ KRAIGHER

sprejema v **GORICI**
Piazza della Vittoria št. 20
in v svoji podružnici
pri **SV. LUCIJI** št. 35

ACQUA DELL'ALABARDA

proti izpadanju las.

Vsebuje kinin in je vsled tega posebno priporočljiva proti prehladu in za ojačenje korenin. Steklenica po 6 lir — se dobiva v lekarni Castellanovich, lastnik F. Bolaffio, Trst, Via Giuliani 42. — V Gorici, Via Carducci 9 pri Fiegel.

Zavod **Dr. BONCINA-FINETTI**

TRST, Via Fabio Filzi 23, V. n. Tel. 48-03

Zagotovljeno 3-dnevno zdravljenje

„**ŠIJATIKE**“

(Trganje v kolku)

Zdravljenje živčnega trganja v laktih in v bokih. — Sprejema od 10—12 in od 15—17.

OTROCI

se igrajo večkrat na tleh in dobijo gliste, zajedavke, ki se morajo takoj uničiti, da ne nastanejo komplikacije.

ČOKOLADNI BONBON
ARRIBA PROTI GLISTAM
odpravi vse gliste.

V zelenih zavitkih po L. 1.—
Prodaja se v vseh lekarnah.

ARRIBA

ČOKOLADNI BONBON PROTI GLISTAM

Zastopnik: ERNEST KUHN

TRST, Via Udine št. 2

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telefon številka 50

Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavica

Din. 50.000.000

Centrala **LJUBLJANA**

Rezerve

Din. 10.000.000

Podružnice in agencije: Brežice, Celje, Črnomelj, Gorica, Kranj, Logatec, Maribor, Metković, Novi Sad, Novomesto, Ptuj, Prevalje, Rakek, Sarajevo, Slovenjgradec, Split, Trst. Sezonska ekspozitura: Rogaška Slatina.

Vloge na knjižice po 4 %.

Vloge v tekočem računu lir ali dinarjev, (najugodnejše obrestne mere).

Nakup valut, čekov, deviz in obligacij vojne odškodnine (bonov) po najugodnejših cenah.

Nakazila v tu- in inozemstvo.

Borzni in ostali bančni posli.